

Sebaidentifikácia v multietnickom prostredí ako prostriedok etnickej tolerancie
2019 – 1 – SK01 – KA201 - 060682

Anna Fábryová

Ilocké leto

Je ich už 25 dokopy.
Ako odrezaná ruža, k ďalšej ruži priložená,
nádhernú kyticu svedectva tvoria.
Svedčia, že Slovač tuná žije,
že kultúru svoju si rozhodne pestuje.

Rok ku roku, ako ružu k ruži stále prikladáme
a tak si kyticu tradície aj do budúcnosti prenesieme.

Každý z nás má svoje leto,
leto svojho detstva, svojej mladosti, dospelosti...
Ale „ilocké leto“ je každé osebe jedinečné
a nemá porovnania.

Je pamätlivé, ako prvá láska
ktorú nikto nikdy nezabúda,
je nevinné, ako bábä, keď sa zo sna zobúda...
A tak, ako vôňa kvetu opojného
nech nám vždy zostane v srdciach
krása leta ilockého.

Môj domov

Môj domov je tam, kde slnko každé ráno najprv spúšťa svoje lúče, kde praveký Dunaj tečie a tečie.

kým františkánsky kláštor z výšiny odráža sa z jeho hladiny...

Tam, kde rozprestierajú sa viniče najkrajšie a víno je, ako hocikde inde, sladšie...

Tam, kde na úrodných poliach zlatistá pšenica na najchutnejší chlieb vonia...Kde počuť, ako z evanjelického kostola hlas zvonov ľubozvučne rozlieha sa a v kostole duchovný život čoraz viac rozmáha sa. Tam, kde Slovač svoju kultúru si v spolku Ľudovíta Štúra zachováva, kde, čo je ľúbošť, prvýkrát som spoznala a láske svojej sľubom až po smrť som sa zaviazala.

Tam, kde na cintoríne moji najmilší odpočívajú, a na zvuk trúby Božej večnosti ticho očakávajú...

Tam je môj domov - moja vlasť milá, rodisko mojich predkov, kolíska mojich detí a ich detí.

Sebaidentifikácia v multietnickom prostredí ako prostriedok etnickej tolerancie
2019 – 1 – SK01 – KA201 - 060682

Môj Ilok - moja najdrahšia domovina.

Fábryová Anna: Môj domov

Pokus o prebásnenie Vlatka Miksada

<p>Môj domov je tu, kde slnce každé ráno najprv spúšťa svoje lúče, kde praveký Dunaj tečie a tečie, kým františkánsky kláštor uzerá sa v jeho hladine...</p> <p>Tu, kde sa rozprestierajú najkrajšie viniče a víno sladšie je ako hocikde inde...</p> <p>Tu, kde na úrodných poliach zlatistá pšenica na najchutnejší chlieb vonia, kde počuť ako sa z evanjelického kostola hlas zvonov milozvučne rozlieha a v jeho miestnostiach duchovný život sa čoraz viac rozmáha.</p> <p>Tu, kde Slovač svoju kultúru si v spolku Ľudovíta Štúra zachováva, kde, čo je ľúbosť, po prvý krát som spoznala a láske svojej sľubom až po smrť som sa zaviazala.</p> <p>Tu, kde na cintoríne moji najmilší odpočívajú a na zvuk trúby večnosti tíško očakávajú...</p>	<p>Môj domov je tu, kde slnko každé ráno najprv spúšťa svoje lúče, kde praveký Dunaj tečie a tečie, kým kláštor františkánov zrkadlí sa na jeho hladine...</p> <p>Tu, kde sa rozprestierajú najkrajšie viniče a víno sladšie je, ako inde hocikde...</p> <p>Tu, kde z úrodného poľa na chlieb najchutnejší vonia pšenica zlatistá, tu, kde sa z evanjelického kostola hlahol zvonov ľubozvučne rozlieha a v jeho náruči Slovákov duchovný život sa čoraz viac vz máha, tu, kde Slovač svoju kultúru si v spolku Ľudovíta Štúra zachováva, tu, čo je ľúbosť, po prvý krát som spoznala a láske svojej sa sľubom až po smrť zaviazala,</p> <p>tu, kde na cintoríne odpočívajú moji najmilší a tíško čakajú zvuk trúby večnosti...</p>
--	---

**Sebaidentifikácia v multietnickom prostredí ako prostriedok etnickej tolerancie
2019 – 1 – SK01 – KA201 - 060682**

<p>Tu je môj domov – vlasť moja milá, rodisko mojich starších, kolíska mojich detí a ich detí, môj Ilok – moja najdrahšia domovina.</p>	<p>Tu je môj domov – vlasť moja milá, rodisko mojich starších, kolíska detí a detných detí mojich, môj Ilok – moja najdrahšia domovina.</p>
---	---

Andrej Kuric

Domovina

Vraciam sa znovu k tebe, milý môj kraj.

Strom o strom - do rozkvetu. Dunaj a šíre pole, korene lásky až po samu hrud.

Opäť čítam pieseň trávy, dotyky úst, čo ladia lásku do piesne, Dunaj - voda, hukot - v ňom kúpem svoje zaiskrené spomienky.

Vraciam sa k tebe láskou opitý, strieborný vetrík s Radošskej planiny plní mi pľúca, kladiem si hlavu k oltáru sv. Jána Kapistrána.

*Počúvam tichú pieseň ranených lúk a polí, tu sa túžba do nádeje spína, Dunaj, Ilok...
Večítá prichýľ i dobrým i zlým, ty zázračná moja domovina.*

Tak dávno

Tak dávno nepočul som hlas ilockého zvona, nepočul šepot vín na Dunaji, nepocítil vánok z Radošskej planiny.

Tak dávno nevidel som deda Samka a mamku Anku, nepočul hlas susedov mojich ani vôňu čerstvého chlebíka v kuchyni.

*Už dávno nepozdravil ma sused z Hornej ulice, ani rodičia mojich žiakov: „Ako sa máte, pán učiteľ?" Už dávno, netrhal som čerstvú trávu pre králikov, ktoré som choval v záhrade.
A susedove deti neboli u nás v tenkej košeli, pre otca a matku chlebík prosieť.*

*Nepočul som dávno spev vtákov ani hrkútanie holubov na našej povale.
A dávno neprišiel dedov kuľko, vyhnať ma z teplej postele.*

Azda raz navrátim sa zas,

**Sebaidentifikácia v multietnickom prostredí ako prostriedok etnickej tolerancie
2019 – 1 – SK01 – KA201 - 060682**

*keď u nás budú kvitnúť višne a čerešne,
keď slnko mi hladíť bude zostarnutú tvár, keď padnem tichučko pri posteli starej mamky a kuťko
s bázňou úprimnou olíže moju tvrdú dlaň.
Keď pozdraví, objíme ma ulica a spolu v objatí nám na líce sa slza vyroní.*

Dedinka

*Mám rád tvoje vršky a údolia tu sňal si batôžky z chrbta mojich predkov, tu zostali.
Tu novú domovinu našli. Batôžky sňali, do nik Pána sa odovzdali. Veru, tu zostaneme, povedali.
Tu naše deti budú rosičku piť Storočný prach na cestách viť, upíjať vôňu agáta a lipy. Tu
mozoľnaté ruky otcovia majú, pocestného vždy láskou objímajú. Ved' u nás radostnejšie slnko
svieti, a krajší úsmev majú u nás deti.*

Ivan Hudec

Rozdiely

*Za domovinou nariekajú,
Za domovinou zomierajú.
V domovine dýchajú Domovina je matka. Všetky ťažkosti znáša. Spravodlivosti nás učí.
Som spravodlivý chudobný človek, a ty boháč.
Len boháč!
Ani dvojnásobné tvoje bohatstvo nemá cenu ako slovo spravodlivé, mukou zarobené, krvou
platene, to je poctivosť.
Za domovinu vzdychám, v domovine dýcham, v domovine zomriem, v domovine sa vzťaham.
Ak naozaj život dám za domovinu, prosím ťa, Bože, nech to bude statočne.*

Milý starý dom

*V milej starej chalúpke žijem v rodnej dedinke.
Letné zore očakávam ticho... Pozdravujú ma v záhrade kvety... Pohládzam ich pohľadom...
Záhradka je môj lekár, hoc ma často unaví.
Keď zvoní Anjel Pána, ktorý rozdelí deň, myslím na milých a pýtam sa, čo robia v týchto ťažkých
chvilách. Vrucne sa modlím za nich, za všetkých nás, za trochu pokoja, spravodlivosti, za kúsok
chlebíka,
v týchto ťažkých chvilách. A znovu v záhrade pri práci, dočkám Anjel Pána. A je mi pekne.
Dreva ešte nemám: Ach, bude lepšie už zajtra a zotieram spotené čelo.
Chatka, dvor, záhrada, potôčik, kvety - to všetko je moje.
Priatelia prichádzajú, pre všetkých je tu miesta, láska a pokoj.*

**Sebaidentifikácia v multietnickom prostredí ako prostriedok etnickej tolerancie
2019 – 1 – SK01 – KA201 - 060682**

Dedinka

Po ľavej strane koľajnice.

na vršku, keď prichádzam s Kutiny, pozdravujú ma červené strechy mojej dediny, Lipovľany.

Od striech a líp vyššie sú iba kostoly a nebo.

Keď zmizne jeseň, zdá sa mi, že striech je viac. V parku pred kostolom, pýšia sa staré lipy a gaštany.

Chránia spomienky.

Či azda niekedy v noci, tadial'to. On a Téna prejdú?

A biela a čierna pani, azda sa čierna pani stala ropou, a Téna sa zmenila v dub.

Biela panna je pšenica zlatá.

Azda?

Aj iné osoby spisovateľovho diela sú tu. Spolu s nami.

Aj Mŕtve kapitály, pod koľajnicami čakajú. Strechy sú teraz biele. Sneh, ticho sadá na Žandársky vrch, a Frátrov potôčik pomalšie tečie. Niet viac starej básnikovej krčmy. Tri graničara sú iba spomienky. Rodia sa a umierajú ľudia...

Aj nedávno rozlúčili sme sa s učiteľom. Slzu vyronili...

Ľudia zomierajú... Diela zostávajú..

Tie pekné aj spomienky. Všetko plynie, veď šťastie je, keď sa predsa s Kutiny vraciam domov.

Lipovľany, krovy a dva kostoly, a veľa mojich spomienok tu sa skrylo.

Patrónovi Lipovľan

Svätý Jozef, ochranca náš, pohni všetko dobré v nás, ochráň nám Lipovľany.

Na Bezmennom vršku polia a lesy storočné, potoky čisté ako naše duše, staré lipy voňajú.

Čardak jediný uprostred dediny. Svornosť, láska medzi nami. Patrón náš, nebuď nám prísny, môžeme viac a lepšie. Vieme, nehodní sme, no predsa ťa prosíme, ochráň nás: od zhubnej zloby, nenávisťi a nepokoja, od pýchy a závisťi. Žehnaj naše polia, odožeň vojnu a hlad, buď na pomoci vyhnancom, nádejou ich povzbud', prácu mladým do ruky daj. istotou nás obmývaj.

Daj deliť radosť so susedom a plakať tiež, zjemni srdcia naše.

Deti nech štebocú na ulici, na Bezmennom vršku v Lipovľanoch.